

Muun muassa oli suuria höyryllä käyppiä puimakoneita, joita muun muassa talolliset ovat viime aikoina ruvenneet yhteisesti hankkimaan. Sellaisilla koneilla voi kuukaudessa puida monen kymmenen pienen talon viljat.

Suoviljelysosastossa kävi selville, että suuret alat Suomen soita on viljelty. Viljeleminen on tapahtunut ilman karjanlantaa, saven ja apulantojen avulla.

Erityinen mallitalo oli näyttelyn yhteyteen rakennettu. Yhtä ja toista oli siinäkin opittavaa. Muun muassa lehmien alle ei pantu havuja eikä olkia vaan suosta otettuja sammalia. Ne ottavat paremmin talteen lantaveden kuin havut ja oljet säästävät lehmille syötettäviksi.

Maanviljelysnäyttelyn yhteyteen oli laitettu erityinen käsityönäyttely, jossa oli paljon kaikellaista tavaraa nähtävänä. Muun muassa oli näyttelyssä verkonkutojia Raja-Karjalasta, jotka lauloivat vanhoja Väinön laulujaan.

Suuremmoisen vaikutuksen teki näyttely jokaiseen siellä kävijään. Koko näyttelyalue, joka oli alaltaan 14 hehtaaria eli niin suuri, että sille oli saanut kylvää 35 kulia kauraa, oli täynnä kaikellaisia laitoksia ja niiden välillä kulkivat suuret ihmisjoukot. Esitelmiä (selityksiä) pidettiin kymmeniä monessa paikassa yhtäaikaan. Kaikellaisia kokouksia pidettiin.

Kun torvisoittoon ja koneitten ryskeeseen sekaantuivat ihmisten ja eläinten äänet, niin syntyi siitä sellainen humu, että se soi korvissa vielä monta päivää jälkeen näyttelyn. Olisi luullut käyneensä jossakin maailman suurkaupungissa eikä hiljaisessa Savon pääkaupungissa. Mahtava oli se juhla, johon Suomen maanviljelijät olivat tulleet juhlimaan raskasten vuosien jälkeen — mahtavimpia, mitä Suomessa on koskaan pidetty.

J. K.

2

Pientä pakinaa.

— *Tervehdys J. H. Erkolta.* Runoilija J. H. Erkko on lähettänyt lehdellemme lämpimän, herttaisen tervehdyksensä. Mainittuaan muutamalla sanalla huonosta terveydentilastaan, lausuu hän: „Te elätte ja teidän vienalaistenne kevät aika koittaa. Liit-tykää toisiinne ja yhteis-Suomeen, että vahvistumme! Sydämestään tervehtää ja onnittelee Teitä ja lehteänne

J. H. Erkko.

3

Elias Lönnrot, Kalevalan runojen kokooja.

Piirteitä Arhippaisen Miihkalin elämästä.

Runolaulaja Miihkali Arhippainen on syntynyt Latvajärven kylässä Vuokkiniemellä, Valtasen vaaran Arhipassa. Hänen isänsä nimi oli Arhip Ivanow Perttuff, joten laulajan virallinen nimi on siis Mikael Arkipow Perttuff. Tämän suvun arvelevat Latvajärven vanhukset muuttaneen yli-muistoisina „lappalaisten“ aikoina Suomesta Muhoksen pitäjältä Latvajärveen ja on suvun alkuperäinen nimi ollut Perttunen.

Laulaja Miihkalin kotipaikka, Valtasen vaara, jossa hän sekä syntyi, kasvoi, eli että kuoli, on nykyään autiona. Hänen vanhin poikansa on näet tätä nykyä Pietarin lähistöllä kaupoilla, keskimäinen poika on muuttanut salmen poikki „Saarelle“ ja nuorin mennyt Kivijärven kylään kotivävyksi.

Tarkkoja tietoja Miihkalin syntymäajasta ei ole onnistuttu saamaan syystä, kun Latvajärven kirkon vanhoja kirjoja säilytetään Vuokkiniemen kirkossa ja Vuokkiniemessä nykyään ei ole pappia. Josko nuo tuollaiset asiat lienee tulleet niihin merkityksikään . . !

Eräs yli 90 vuotta vanha ukko Latvajärvellä arveli, että jos Miihkali-vainaja olisi elänyt tähän vuoteen saakka ja sen yli, olisi hän umpeen 100 vuoden vanha. — Kuten tavallisesti köyhät, huomaamattomat henkilöt unhotetaan pian kuoleman jälkeen, samoin Miihkalikin on unhoitettu kotikylässään melkein kokonaan. Hänen oma tyttärensä arvelee, että „jo siitä hänen isänsä kuolemasta taitaa olla jo seitsemäs vuosi. Venekelillä se sinne „Saareen“ „kaimattiin.“ Siis näiden arvelujen mukaan oli vainaja syntynyt v. 1806 ja kuollut ke-väällä v. 1899 noin 93 vuoden vanhana.

Miihkali-vainajan äidin nimeä ja sukuperää ei enää muisteta Latvajärvellä.

Mitään merkittäviä ei laulaja-vainajan elämän tarinassa ole. Jos kyselet vaikka vainajan sukulaisilta hänen elämäkertansa, eivät he osaa muuta sanoa kun, että hän suuresti köyhyydessä ja puutteessa kasvatti suurilukuista perhettänsä.

Huuhdan raataminen, metsästäminen ja kalastaminen olivat hänen työalojaan nuoruusaikoinaan. Wienan Karjalaisten mielityöhön, tuohon totuttuun

laukkukauppaan ei hän koskaan yrittänyt. Kotoinen työntekeminen on hänelle ollut mieluisempaa, kuin kiertolais-elämä, jossa suhteessa hänet voi muiden hyveidensä ohella asettaa jälkeläisilleen esikuvaksi.

Jonkunlaista turkkiräätälin ja karvarin ammattia kerrotaan hänen sen ohella harjottaneen näkevänä ollessaan. Hän oli näet muokannut rahvalle lammas- y. m. nahkoja ja niistä sitte ommellut turkkeja, vällyjä y. m.

Yleensä muistellaan häntä hyväsydämisenä, hellaluontoisena miehenä ja kirosanaa ei häneltä sanota koskaan kuuluneen.

Vähän yli 50 ikävuotensa menetti Miihkali-vainajanäkönsä. Liki vuosikauden oli häntä vaivannut kova päänporotus ja silmätauti, ja kaiken lääkärin avun ja hoidon puutteessa kasvoi n. s. jää silmien päälle, ja silloin vainajan päivät pimenivät.

Vaikkakin hän menetti näkönsä ei hän sentään joutilaisuuteen tahtonut jäädä. Kun ei muuta voinut raataa, käveli hän pikku poikasen tahi tytösten taluttamana talosta taloon, ei keräämässä, vaan survomassa ja iahamassa petäjän kuoria, jotka ovat olleet sen aikaisen rahvahan elintarpeina. Eikä se petäjän syönti ole kovin outoa vieläkään Wienan Karjalassa. Vaikka hallitus kyllä kieltää petäjän hankkimisen metsän haaskuun vuoksi, varustaa köyhä Karjalan rahvas sentään joka vuosi, jonkun määrän petäjän kuoria pahan päivän varalle. Olkoon tämä mainittu yhdessä tämän paljon kurjutta kärsineen miehen muistosanojen kanssa.

Vanhanaikaisten runojen laulamisen, josta Miihkali Arhippainen on unohtumattoman maineensa saavuttanut, oli hän oppinut enimmäksi osaksi isältään Arhipalta. Kun Miihkali, samoin kuin ukko Arhippakin olivat hyvinluontoiset, rahvaan suvaitsiat miehet ja kun heillä oli kaikitse kalaa, kokoon-tuivat kylän ukot, saatuaan viinoa pikarin Miihkalin kotiin iltaa istumaan ja silloin lyötiin käsi käteen, sormet sormien lomahan. Siinä vanhat lauloivat ja nuoret kuuntelivat ja ne laulut olivat partasuu-urosten!

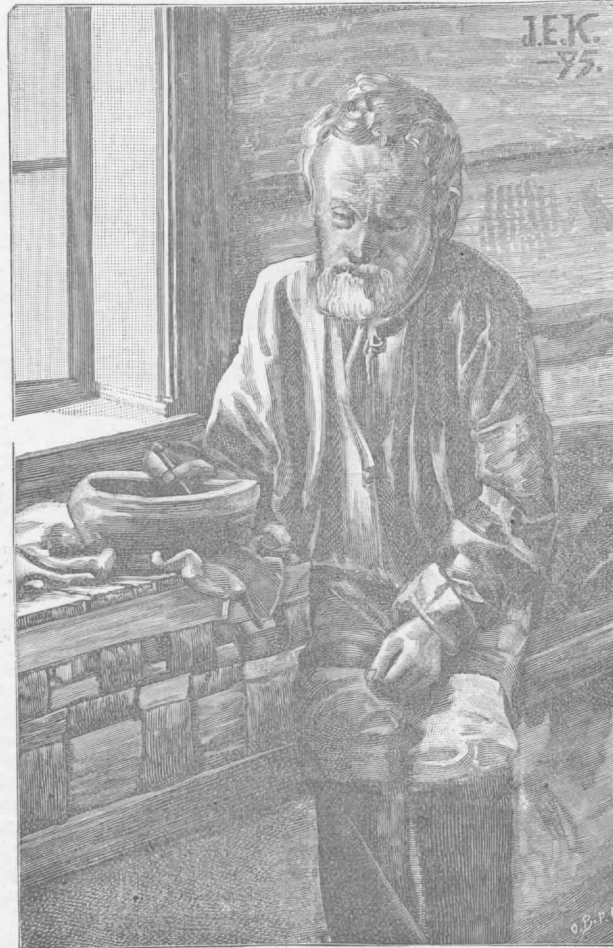
Noissa illan istujaisissa kuulemiansa lauluja nuotalla ja metsällä käydessään muistutteli ja hyreksi Miihkali; sekä säilytti niitä siksi, kunnes ne tulivat runonkerääjän paperille ja niin ainaisesti kiinnitettyksi jälkimaailman muistoon. „Mahti ei mene maan rakohon, vaikka mahtajat menevät!“ —

Kauvan kaikkien kelpo karjalaisten muistossa eläköön Miihkali Perttunen, laulaja, mahtaja, kansansa valio!

Yksinkertainen puuristi Latvajärven hautausmaalla osottaa, missä hänen maalliset jäännöksensä lepäävät. —

Latvajärvi 26/606.

Santtu Wepsäläinen.

Miihkali Arhippainen, Latvajärven Arhipan poika, runonlaulaja.

— Ehdotus. Runoilija Ilmari Callanius on ystävällisen kirjeensä ja avustuslähetyksensä ohella lähettänyt lehdellemme seuraavan ehdotuksen:

Minusta tuntuisi hyvin mukavalta nähdä Wienan Karjalaisten Pakinoissa painettuna niin paljon kuin mahdollista asiat Karjalan omalla murteella. Luulisi sen itseään Karjalan kansaakin miellyttävän. Kielen ja kirjoituksen taitajat tekisivät kansallisuus asialle hyvän palveluksen, jos tässä suhteessa Karjalaisten Pakinoita avustaisivat. Eiköhän Toimituskin siitä pitäisi, vai kuinka?

Toimitus kannattaa edellistä ehdotusta lehdessä painettaviin kansan satuihin ja kaskuihin nähden. Ja samalla toivomme, että näitä toimitukselle runsaasti lähetettäisiin. Mutta muissa kirjoituksissa pitäisimme edullisempaan käyttää helppotajuista kirjakieltä, se kun totuttaisi kansaa kirja-kielen käyttöön. Näissä kirjoituksissa kyllä voisi käyttää runsaasti murre sanoja. Toivomme muidenkin lausuvan tästä ajatuksiaan.